

Sygn. akt XI W 1369/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Karolina Szczęsna, Paulina Adamska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 24 października 2017 roku, 23 stycznia 2017 roku oraz 28 marca 2018 roku w W.

sprawy przeciwko **P. K.**

synowi M. i M.

urodzonemu (...) w W.

obwinionemu o to, że:

w dniu 1 marca 2017 roku około godziny 5.55 w W. w tunelu na ulicy (...) naruszył zasady przewidziane w § 27 ust. 1 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych, w ten sposób, że kierując na drodze publicznej w ruchu lądowym pojazdem marki S. nr rej. (...), nie zastosował się do znaku B-33 „ograniczenie prędkości” i przy ograniczeniu prędkości do 50 km/h przekroczył ją o 44 km/h, jadąc z prędkością 94 km/h,

tj. o wykroczenie z art. 92a kw w zw. z § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych

I. obwinionego P. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje go, zaś na podstawie art. 92a kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 747,80 (siedemset czterdzieści siedem złotych 80/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 1369/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 marca 2017 roku około godziny 5:55 w W. P. K. kierował pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...). Jechał w tunelu, ulicą (...) - od strony ulicy (...) w kierunku ulicy (...). Dopuszczalna prędkość w tym miejscu określona jest znakiem B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h”. Obwiniony poruszał się z prędkością 94 km/h, przekraczając dozwoloną prędkość o 44 km/h. Przekroczenie tej prędkości przez obwinionego zostało ujawnione przez

funkcjonariuszy Policji M. T. oraz A. B., którzy pełnili w tym miejscu patrol. Pomiaru prędkości pojazdu obwinionego dokonali oni przyrządem do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym RAPID-1A o nr. fabrycznym (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego P. K. (k. 41, 54);
- zeznania świadka M. T. (k. 41-42, 12);
- zeznania świadka A. B. (k. 42);
- notatkę urzędową (k. 1);
- świadectwo legalizacji (k. 2);
- instrukcję obsługi przyrządu do pomiaru prędkości (k. 50-52);
- opinię biegłego (k. 60-66).

Obwiniony P. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż rzeczywiście przekroczył dopuszczalną prędkość, jednak kwestionował poprawność wykonania pomiaru prędkości, a w związku z tym twierdził, że wartość zmierzonej prędkości jest znacznie zawyżona. Obwiniony wskazał na okoliczności, które miały mieć wpływ na błędny pomiar prędkości.

Sąd zważył, co następuje:

Odnośnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Obwiniony nie kwestionował okoliczności, że to on w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie kierował pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) i został zatrzymany do kontroli przez funkcjonariuszy Policji w związku z przekroczeniem prędkości. Obwiniony przyznał również, że dopuścił się przekroczenia prędkości w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie wniosku o ukaranie. Okoliczności te – jako bezsporne – Sąd uznaje za wiarygodne.

Nie zasługują na uwzględnienie wyjaśnienia obwinionego w zakresie w jakim ocenia on wiarygodność pomiaru prędkości. W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu wykroczenie. Wyjaśnienia P. K. nie korelują z zeznaniami świadków oraz opinią biegłego. Pomiar prędkości obwinionego dokonany przez funkcjonariuszy Policji - w szczególności wobec treści opinii biegłego - nie budzi żadnych wątpliwości Sądu.

Przesłuchani przed Sądem M. T. i A. B. - policjanci, którzy uczestniczyli w przedmiotowej interwencji, nie pamiętali jej szczegółów, co nie może dziwić wobec wielości podobnych interwencji podejmowanych zazwyczaj przez funkcjonariuszy Policji. Nie bez znaczenia w tej sytuacji pozostaje też upływ czasu od momentu relacjonowanego zdarzenia. Świadek M. T. potwierdziła treść zeznań złożonych w toku czynności wyjaśniających. Ponadto świadkowie spójnie i logicznie wyjaśnili procedurę dokonywania pomiaru prędkości przyrządem RAPID 1A. Wspomniane powyżej zeznania świadków zasługują na uwzględnienie jako wiarygodne, albowiem korespondują z treścią notatki urzędowej oraz opinią biegłego. Ponadto funkcjonariusze Policji są osobami obcymi wobec obwinionego, ich zeznania Sąd uznaje za obiektywne. Nie ma żadnych podstaw, aby kwestionować prawidłowość pomiaru dokonanego wobec obwinionego.

Sąd obdarzył wiarą pozostałe dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego M. M. (3) po analizie zebranego materiału dowodowego wskazał, że pomiar prędkości wykonany przez funkcjonariuszy Policji został wykonany prawidłowo i jest

wiarygodny, a podniesione przez obwinionego okoliczności nie miały wpływu na jego prawidłowe wykonanie. Biegły wskazał, iż w przedmiotowej sprawie nie można mówić o klatce Faradaya, gdyż o takim przypadku można byłoby mówić, gdyby pomiaru prędkości dokonano w zamkniętej ze wszystkich stron przestrzeni, która nie pozwalałaby na przenikanie do środka jakiegokolwiek polu elektrostatycznym, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Wentylatory mogłyby natomiast mieć wpływ na wynik pomiaru tylko wtedy, gdyby były większe od pojazdu. W miejscu popełnienia wykroczenia wielkość wentylatorów był mniejsza od pojazdu prowadzonego przez obwinionego. Ponadto biegły po dokonaniu ustaleń u producenta urządzenia wykluczył również wpływ wilgotności powietrza na prawidłowość wykonanego pomiaru prędkości. Jedyne zakres temperatur i zakaz wykonywania pomiarów podczas intensywnych opadów atmosferycznych może spowodować nieprawidłowy pomiar prędkości. Biegły zaznaczył również, że pomiar wykonany w tunelu, w którym znajduje się instalacja elektryczna, nie wpływa na wykonanie prawidłowego pomiaru. Podniósł również fakt, że pomiar wykonany pod kątem innym niż 0° jest zawsze korzystny dla obwinionego, gdyż zaniża jego prędkość rzeczywistą.

Sąd podzielił w całej rozciągłości wnioski płynące z opinii biegłego M. M. (3). Opinia została wydana na podstawie materiałów znajdujących się w aktach sprawy. Została sporządzona przez biegłego przy Sądzie Okręgowym w Warszawie – osobę kompetentną i całkowicie obcą dla stron oraz niezainteresowaną w rozstrzygnięciu sprawy. W ocenie Sądu opinia jest rzeczowa, jasna i pełna. Pozbawiona jest sprzeczności wewnętrznych, a wnioski z niej płynące – oparte na fachowej wiedzy i doświadczeniu – Sąd uznaje za logiczne.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu

Kwalifikacja prawna czynu przypisanego obwinionemu nie budzi żadnych wątpliwości.

Przepis art. 92a kw stanowi, że kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony P. K. nie zastosował się do ograniczenia prędkości do 50 km/h określonego znakiem drogowym B-33 - § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 roku, Nr 170, poz. 1393, ze zm.).

Zasadnym jest twierdzenie, że obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających karalność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej. Tym bardziej, że sam obwiniony przyznał się do przekroczenia dopuszczalnej prędkości, jedyne co kwestionował, to jej wartość.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć

Wymierzając karę obwinionemu P. K., Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był duży. Ma na to wpływ sposób działania sprawcy, który poprzez zignorowanie ograniczenia

prędkości, jechał o 44 km/h szybciej niż to było w przedmiotowym miejscu dozwolone. Skutkiem takiego zachowania może być stworzenie realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Dodatkowo obwiniony był już karany za wykroczenie polegające na przekroczeniu prędkości (k. 73).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 500 złotych jest sprawiedliwa. Odpowiada także sytuacji majątkowej obwinionego (art. 24 § 3 kw), który zarabia 3800 zł miesięcznie (k. 41).

Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 119 § 1 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 50 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz 747,80 zł tytułem wydatków postępowania, na które składa się kwota 100 zł zryczałtowanych wydatków postępowania (§ 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia) oraz kwota 647,80 zł kosztów opinii biegłego (k. 68). Uiszczenie przez obwinionego kosztów nie przekracza jego ustalonych możliwości finansowych.